

LECTIA a X-a

Miracole ale Domnului Isus cu mesaj pentru neamuri

VERSETUL-CHEIE

*Ei erau uimiți peste măsură
de mult și ziceau:
„Toate le face de minune;
chiar și pe surzi îi face să audă,
și pe muți, să vorbească.”*

MARCU 7:37

Text: Marcu 7:24–37

Ideea centrală: Domnul Isus Își manifestă autoritatea și puterea divină prin minuni care clarifică identitatea Sa pentru cei necredincioși, care sunt interesați de credință.

Scopul lecției: Să înțelegem că minunile nu sunt un lucru comun și că ele au mereu un scop precis.

Introducere

Isus Își continuă misiunea prin ținuturile Țării Sfinte. El Se afla în zona Mării Galileii, dar în teritorii care nu erau locuite de iudei, ci de către neamuri. Ajunsesse în Betsaida, în provincia Batanea, dar de acolo revine în Galileea, în Ghenezaret, pe malul vestic al Mării Galileei. De acolo călătorește spre țărmul Mării Mediterane, ajungând în Fenicia (mai exact Sirofenicia), zona cetăților maritime Tir și Sidon, din nou teritoriu locuit de către neamuri.

Cele două orașe deveniseră republici grecești, fiind puternic elenizate prin stabilirea grecilor în zonă încă din timpul lui Alexandru Macedon. Faima lui Isus ajunsese până aici (7:24).

1. Credința Isus este mai importantă decât minunile (vv. 24–30)

Isus a ajuns în zona Tirului și Sidonului, dar nu dorea să se afle că este acolo. Probabil căuta un răgaz pentru odihnă împreună cu ucenicii Săi – este puțin probabil ca Isus să fi călătorit singur până aici. Vestea că Isus sosise în zonă ajunge și la o femeie care avea o fiică bolnavă – este de fapt vorba de posesiune demonică (7:26). Cele două orașe aveau o reputație negativă încă din timpurile Vechiului Testament. De aici provenea femeia cu faima cea mai proastă în Vechiul Testament, Izabela. Dar tot aici ajunge Ilie, în Sarepta, făcându-i unei femei parte de mila lui Dumnezeu în timp de foamete. Sarepta era învecinată la sud cu Tirul, iar la nord cu Sidonul.

Femeia care Îl caută pe Isus își avea rădăcinile în zona Sirofeniciei, dar era și de obârșie grecească. Nimeni nu se aștepta ca ea să fie o credincioasă sau să cunoască religia iudeilor. Totuși ea manifestă credință. Prima dovadă este că I se închină lui Isus (7:25f). A doua dovadă era că Îl roagă pe Isus să-i vindece fiica (7:26).

Isus îi dă un răspuns care pare jignitor sau care pare menit să o descurajeze (7:27). În mod cert Isus nu a vrut să o insulte pe femeie spunându-i: „nu este bine să iei pâinea copiilor și s-o arunci la căței.” În antichitate una dintre insultele cele mai urâte, dar și cele mai comune, era să folosești în dreptul cuiva apelativul „câine.” În cultura iudaică a Palestinei câinii nu trăiau pe lângă casa omului, ci erau mai degrabă „vagabonzi”, adică se hrăneau cu gunoaie, hoituri pe maidan.

În casele înstărite însă, unde exista și o influență elenistă (greacă), câinii erau parte a căminului, un soi de animale de companie. De aceea, Isus nu dă un răspuns care să insulte, ci, asemeni unui învățător, se folosește de o imagine pe care femeia de origine greacă ar fi înțeles-o. La masă copiii au prioritate, nu cățeeii – adică, în misiunea lui Isus și în desfășurarea planului de mântuire a lui Dumnezeu, iudeii aveau prioritate, nu străinii.

Femeia a înțeles aluzia făcută de Isus și dă un răspuns înțelept: „dar și cățeeii de sub masă mănâncă din firimiturile copiilor” (7:28). Ea este mântă

de disperare, de dragoste față de copilul ei, dar și de credință. De aceea, Isus îi ascultă cererea și îi vindecă fiica (7:29). Chiar dacă răspunsul lui Isus ar fi la limita ofensei, femeia nu a cedat, cuvintele reci ale lui Isus oferindu-i prilejul să-și manifeste credința.

Isus nu face minuni ca un vraci sau ca un magician. Minunile nu sunt acțiuni gratuite, în sensul că Isus nu face minuni fără ca oamenii să manifeste credință în Dumnezeu. Femeia înțelege cum stau lucrurile. De aceea, îi arată lui Isus că e conștientă că pentru problema ei e nevoie doar de o mică manifestare a puterii Sale, doar de „firimituri” din partea harului Său ca Domn.

Isus întotdeauna apreciază credința și acționează în baza credinței. El nu se grăbește să facă o minune, ci Își ia timp să o călăuzească pe femeie în a-și înțelege credința. El nu este un magician și nu vrea să fie perceput ca unul. El este Domn și Mântuitor, iar oamenii trebuie să ajungă să-L cunoască în adevărata Sa identitate.

Episodul acesta, cât și următorul, reprezintă o încurajare pentru destinarii Evangheliei lui Marcu pentru a crede în Isus, aceștia provenind din cultura greco-romană. Mai mult, în capitolul 7:14–23 Isus le explică mulțimilor și ucenicilor modul în care trebuie înțeleasă curăția în contextul Împărăției lui Dumnezeu, continuând dezbaterea pe care a avut-o cu o delegație de farisei și cărturari despre curăție și necurăție (7:1–13). Dacă potrivit standardelor lui Dumnezeu toată hrana este acceptată, cu atât mai mult toți oamenii sunt acceptați și pot să beneficieze de harul lui Dumnezeu.

Aplicații

- credincioșii trebuie să privească minunile cu maturitate, înțelegând că ele sunt excepții, nu regula;
- Isus nu acționează în baza impulsului de moment, ci îi educă pe oameni în ce privește importanța credinței;
- minunile sunt de dorit în situații fără ieșire, dar mai de dorit este credința în Dumnezeu.

2. Vestirea lui Isus este mai importantă decât minunile (vv. 31–37)

După popasul în ținutul Tirului, Isus face cale întoarsă mergând puțin înspre nord în ținutul Sidonului, înconjurând Galileea și Iordanul la nord, iar apoi trecând prin Batanea, ajunge în în Decapole (*Decapolis*, care în greacă înseamnă „Zece orașe”), cu scopul de a reveni la Marea Galileii (7:31). Zona Decapole era locuită în general de neamuri, dar era locuită și de iudei. Decapole era o regiune care se întindea din sudul Galileii în partea dreaptă a Iordanului până la sud de Batanea în partea stângă a Iordanului, înconjurând o altă provincie locuită de neamuri în nord-estul Mării Moarte, numită Perea. În baza modului în care Marcu pare să descrie traseul lui Isus, El ajunge în cele din urmă la țărmul Mării Galileii care ținea de Decapole, probabil undeva în jurul Gadarei, în partea stângă a Iordanului.

Faima lui Isus a ajuns și în acest ținut, deși nu se specifică exact în care cetăți a poposit. Din nou noroadele vin să-L întâlnească și îi aduc un bolnav pentru a fi vindecat (7:32–33). În mod interesant Isus îl ia la o parte pe bolnav: „un surd, care vorbea cu anevoie.” În felul acesta Isus este consecvent cu practica Lui de a păstra un oarecare secret și discreție în ce privește puterea și identitatea Sa mesianică. Teologii numesc acest aspect *secretul mesianic al lui Isus în Evanghelia lui Marcu* (7:36).

În mod interesant Isus recurge la o metodă neobișnuită de vindecare. În loc să se rezume la o simplă atingere sau la simpla rostire a unor cuvinte, El recurge la niște gesturi. E posibil ca Isus să fi apelat la ceea ce azi am numi un limbaj al semnelor, făcându-l pe bolnav să înțeleagă intenția Sa de a-l vindeca. Textul spune că Isus „i-a pus degetele în urechi și i-a atins limba cu scuipatul Lui”; în vremea respectivă se credea că saliva are proprietăți vindecătoare. Recurgând la aceste gesturi Isus dorește ca și în acest caz, la fel ca în cazul femeii din Tir, să încurajeze credința celui care avea nevoie de vindecare.

Din nou, Isus nu este un magician, ci Fiul lui Dumnezeu cu autoritate și putere deplină. Dacă magicienii rostesc uneori formule care nu pot fi înțelese, Isus vorbește deslușit în aramaică, spunând „efata,” adică „deschide-te!”

Un alt element specific la Marcu este urgența și dinamismul acțiunilor; „îndată” omul a fost vindecat auzind clar și vorbind deslușit (7:35).

Martorii prezenți la momentul vindecării sunt instruiți de Isus să nu spună nimănui nimic. De fapt, Isus le poruncește lucrul acesta. Efectul este însă invers: „cu cât le porunca mai mult, cu atât Îl vesteau mai mult” (7:36). La finalul episodului vine și momentul în care toți își manifestă uimirea față de puterea lui Isus, care face minuni imposibile; dovada este vindecarea unui surdo-mut (7:37).

Ultimele două versete ale pasajului accentuează importanța vestirii lui Isus. Trebuie spus ce face El, trebuie afirmată puterea Lui și trebuie prezentată identitatea lui. Vestirea este mai importantă decât minunea în sine. Isus este capabil să facă minunea pentru că este Dumnezeu. Acesta este adevărul cel mai important.

Aplicații:

- minunile sunt secundare predicării mesajului Evangheliei;
- minunile nu sunt un spectacol, ci manifestarea harului divin și trebuie să le privim ca atare;
- credința poate fi dobândită înaintea minunilor și chiar în absența minunilor.

Întrebări pentru studiu

- cum putem explica minunile într-un mod echilibrat?
- cum putem explica credința în mod biblic?
- care este înțelegerea corectă și echilibrată a relației dintre credință și minuni?
- cine are nevoie mai mare de minuni: omul credincios sau cel necredincios?
- care este scopul minunilor?

.....
autori: dr. Daniel-Marius Mariș, *pastor, Biserica Creștină Baptistă „Golgota” București, rectorul Institutului Teologic Baptist din București;*
 dr. Teodor-Ioan Colda, *pastor, Biserica Creștină Baptistă „Golgota” București, prodecanul Institutului Teologic Baptist din București*
 .....